

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 214

TRANG 20 TÌ

PHÁT HÀNH

ngày 17 - 5-1972
đến 24-5-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VỒ

— Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C94++

HOAN HỒ QUYẾT ĐỊNH SÁNG SUỐT CỦA NHÀ NƯỚC

Hàng trăm ngàn thanh niên trong lứa tuổi 17 trong mấy ngày qua đang khoác khoai lo âu cho số phận của họ. Không biết ngày nào phải «xếp bút nghiên theo việc đao binh» khi mà tuổi đời chưa là bao nhiêu việc học hành lại bị dang dở.

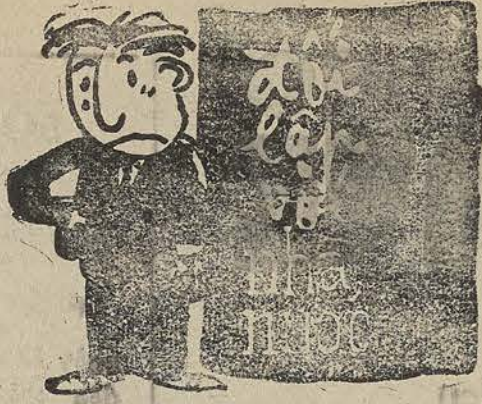
Sự lo âu của giới phụ huynh học sinh và sinh viên, cũng như mối lo của Bộ Quốc Gia Giáo Dục cũng tăng gia trước việc học hành và thi cử sắp đến của lớp tuổi này.

Ngày 16-5 trong 1 cuộc họp của Hội Đồng Nội Các, Bộ Quốc Gia Giáo Dục có trình lên như tướng về trường hợp này, và cả cuộc Hội Đồng Nội Các chấp thuận cho hoãn lại việc gọi nhập ngũ nam

công dân 17 tuổi hiện đang theo học lớp 11 và 12 để các em có đủ thời giờ lo nghĩ đến công việc học hành, mà mùa thi cử sắp đến. Tú tài 1 và 2 là căn bản của thanh niên học sinh, nếu lứa tuổi này vì một nguyên nhân ngoại cảnh nào mà việc học bị gián đoạn thì cuộc đời học vấn kể như đứt đoạn luôn.

Đây cũng là một điểm son mà Bộ Quốc Gia Giáo Dục dành cho các em hiếu học, vì nếu không lo học trong kỳ này thì sang năm khó được hoãn dịch.

C.O xin hoan nghinh quyết định sáng suốt của bộ QGGD cũng như của Nội các về vấn đề này.

ĐỪNG NUÔI THAM NHỮNG NỮA!

TT. Thiệu đã lên Tivi báo động "Tổ quốc lâm nguy" và liền sau đó, Phủ Thủ-Tướng và Bộ Quốc Phòng đã đưa ra 9 biện pháp cấp thời để gọi là đáp ứng tình trạng khẩn trương của đất nước.

Trong số 9 biện pháp có biện pháp động viên nhân lực tức kế hoạch đơn quân là được khắp bàn dân thiên hạ bàn tán xôn xạc, gây chấn động dư luận. Họ xôn xao vì, kinh nghiệm sống đã cho thấy mọi kế hoạch chương trình dù hay đến đâu, nhưng lúc thi hành mà không áp dụng nghiêm chỉnh thì chỉ tạo cho hàng ngũ tham nhũng "độc nước béo cò" có cơ hội "võ" những món tiền rất noan mục và từ đó nảy sinh nạn bê bối, bất công và thối nát.

Bon CO chỉ xin lưu ý Ô. nhà nước, nhất là Bộ Quốc Phòng và Bộ TTM hãy cẩn thận, uyển chuyển để chặn đứng kẻ hồ "chuyên viên" nơi những quân nhân biệt phái. Đó là việc làm thế nào để cho hợp lý công bằng đối với hàng ngũ này.

Trước hết, đã gọi được "tổ quốc lâm nguy" thì hoặc là phải "GOI HẾT" hoặc gọi theo thứ tự thời gian, chứ không thể có điều khoản ngoại trừ những chuyên viên xét ra cần thiết". Nhất định không chấp nhận vấn đề "ngoại trừ". Bởi lẽ mới từ ngày hôm nay, tại hầu hết các Bộ, Nha Sở quan đang có âm mưu lập danh sách "ma" cho số con ông cháu cha, bê bối và nhờ hậu thuẫn Trần Hưng Đạo để được mác "chuyên viên", có nhiều công chức nghèo khổ đã phải bán chiếc xe cuối cùng đi lấy tiền lo lót hầu được tiếp tục ở lại, cũng có nhiều đưa dứa vào quyền uy của các ông bà lớn mà thường nhật nó chỉ ghé Sở 5,10 phút rồi biến mất cho tới cuối tháng mới tạt qua ký sổ lãnh lương 1 lần, ấy thế mà giờ đây đã có tên trong danh sách "chuyên viên" chờ nộp qua Bộ Quốc Phòng xin miễn hoãn

Thứ hỏi còn gì bất công và phi lý hơn khi cũng là con người cùng một trường hợp mà có đứa thì phải hậm hực ra đi chỉ vì nghèo đói thiếu chạy chọt, có đứa thì tiếp tục dựa vào quyền uy thế lực và tiền bạc sống phây phây. Do đó bon CO đề nghị Bộ Quốc phòng phải nghiên cứu định nghĩa cho hợp lòng nhân đạo. Vì thật ra khó lòng mà giải thích được thế nào là "chuyên viên" cần thiết do các bộ sẽ quan gởi đến.

Tốt hơn hết, Bộ Quốc Phòng chỉ cần ghé mắt qua các Nghị Định biệt phái xem anh nào có thâm niên về trước thì gọi trước, anh nào về sau gọi thì sau và phải gọi đích danh bằng lệnh tổng đài lệnh gọi qua cơ quan xử dụng đương sự. Đặc biệt thành phần mới huấn luyện quân sự 4 tuần hoặc 9 tuần chưa phải ra đơn vị chiến đấu, nay phải ưu tiên đi trước. Thứ đến, những người có từ 3 năm biệt phái tính đến 31-5-72, rồi 2 năm rưỡi v.v... sẽ lần lượt đi sau.

Tuy nhiên điều quan trọng hơn cả là Bộ Quốc Phòng hãy để cho những quân nhân biệt phái tự động trở về Đơn Vị Cựu của họ trình diện, vì theo tâm lý dù muốn dù không đơn vị họ phục vụ trước đây vẫn là nơi có nhiều liên hệ mật thiết đối với cấp chỉ huy cũng như đồng đội để giúp họ đẩy đủ tinh thần phục vụ QG. Nghĩa là anh nào ở đâu phải về đó.

Nếu không áp dụng được như vậy thì bắt công tham nhũng lại được dịp đề lên đầu lên cổ họ 1 lần nữa, khi họ trở lại đại gia đình Quân đội!

2 CON ONG

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

KHẮC KHÓ.

Đề đương đầu với tình thế dầu sôi lửa bỏng, chính phủ đã ban hành một loạt các biện pháp cấm chỉ, trong số có việc bắt các trà đình tửu quán tạm ngưng hoạt động. Các biện pháp này, tuy chẳng thấm thía gì và không vì thế mà tình thế một sớm một chiều trở nên sáng sủa, nhưng ít ra, cũng giải đúng chỗ ngứa của dân đen từ lâu vẫn thắc mắc về hoạt động công khai của một số địa điểm ăn chơi đàng điếm bất hợp pháp như mục này đã đề cập tới ngay khi chiến cuộc bùng nổ.

Cho nên, dù không nói ra, dân chúng đều hoan nghênh các biện pháp, tuy có hơi muộn màng. Nếu mỗi người phải thất lưng buộc bụng, uống nước lã cầm hơi chờ ngày chiến thắng (hay ít ra cũng hết chiến tranh), các biện pháp kể trên nên được coi như những bước khắc khổ đầu tiên.

Tất nhiên việc ban hành những biện pháp kể trên càng trở nên tuyệt cú mèo nếu chính phủ cũng đồng thời ban hành những cách thức cụ thể để gọi là tự chế các ông lớn tuy vẫn có thể áo quần sênh sang cưỡi xe Mercedes ngồi phòng có máy lạnh nhưng thay vì lãnh lương cao bổng lộc lại nhiều gấp cả trăm lần người chiến sĩ gian khổ nên rút bớt lương bổng. Một hành động tự chế khác đáng được cổ võ là các ông nghị sĩ, dân biểu. Trong trường hợp hợp dự luật ủy quyền qua chót lọt khỏi hội trường Diên Hồng, các nhà lập pháp của ta có 6 tháng ngồi chơi soi nước. Kêu gọi các NS, DB tự giảm lương thì cũng chẳng khác gì bắt vịt nghe sấm. Nhưng, giá các NS, DB, trong sáu tháng trời thất nghiệp nằm dài ở nhà, hãy gom lại số lương kèch số, ngân sách quốc gia sẽ thêm một số tiền đáng kể, thừa để trả lương cho cả sư đoàn. Dân sẽ bớt được 1 phần sưu cao thuế nặng.

Các ý kiến vừa kể nghe ra có vẻ tầm phào vì quen ăn, mấy ai lại chịu kiêng khem. Nhưng giá các vị to đầu vẫn vô ngược là yêu nước biết biểu diễn một cử chỉ như Vira kè, chắc chắn các chiến sĩ sẽ nức lòng chiến đấu gấp bội.

HEPARACHAULT
 VIÊN BẢO CHÈ HADZER
 NƯỚC CHÈ ARTICHAULT
 MẶC CHÈ GAN BÒ TƯỚI

SINH-TỔ B1
 SINH-TỔ B2
 SINH-TỔ B3
 SINH-TỔ PP
 SINH-TỔ D2

YÊU GAN, NÔNG GAN
 GÂY ỒM, MẮT NGỦ
 MỤN Ở MẮT
 NGỪA MẾ ĐẠY
 THIẾU MÁU
 LAO-LỰC, TẠO BÓN
 DƯỠNG THAI
 MỠI MẮT

BỌN VONG AN BỘI NGHĨA

Theo tường trình của Ủy ban Cứu trợ thì, cho tới nay bon doanh thương Nhật ở đây vẫn chưa chịu giúp một đồng xu nào cho đồng bào nạn nhân chiến cuộc, tuy rằng đã có những lời tha thiết kêu gọi. Chúng quên rằng có được nên kinh tế sung túc hiện tại chính là nhờ chúng ta. Nhờ chiến tranh ở xứ này nên chúng mới bán được quân trang quân dụng cho Mèo. Nhờ đồng bào ta nên chúng mới tiêu thụ được xe cộ, máy móc và đủ mọi thứ hàng hóa. Thế mà giờ đây, chỉ bỏ chút ít tiền bạc cứu giúp những người đang hoàn nạn, khổ khổ, chúng cũng không thêm làm. Đối với chúng, chỉ cần nhét bạc cho đầy hầu bao, còn thì sống chết mặc bay.

Khốn nạn hơn nữa vừa rồi chính phủ Nhật lại tuyên bố sẽ đứng giữa trong cuộc tranh chấp giữa Mỹ và CSBV. Thật đúng là bọn khân lỏi: Ăn thì tìm đến, đánh đấm nhau thì bỏ đi. Khi thấy Mèo có mùi thắng lợi, có thể cho chúng ăn có thì chúng đi với Mèo, bành vực Mèo, làm tay sai cho Mèo. Nhưng vừa thấy Mèo gặp khó khăn một chút là chúng lập tức dãn ra, bày đặt đứng giữa. Đứng giữa để vô trách nhiệm, để thấy phe nào mạnh sẽ lại chạy theo và tiếp tục ăn cỏ.

Theo bon CO, đã đến lúc chúng ta cần phải có thái độ dứt khoát đối với bọn tự nhận là con cháu của Thái dương Thần nữ nói trên. Chúng không phải là đồng minh, là bạn của chúng ta mà chỉ là những tên sống trên xương máu và sự đau khổ của dân tộc ta. Đã có một thời chúng là kẻ thù của dân tộc ta. Trên 1 triệu người ở miền Bắc phải chết đói cũng vì chủ trương thâm độc, dã man của chúng. Hồi đó, với chính sách Đại Đông Á, chúng đã bám dính bọn Đức quốc xã, gây nên chết chóc điêu tàn ở khắp nơi với mưu toan thống trị toàn thế giới. Cho đến nay mọi người còn rung mình khi nghĩ tới chính sách cai trị tàn bạo khủng khiếp của bọn phát xít Đức và Nhật. Cũng may là chúng bị tiêu diệt kịp thời nếu không thì không hiểu nhân loại và riêng dân tộc Annamta sẽ ra sao dưới ách thống trị của bọn đế quốc thực dân trắng và vàng ấy.

Kể từ sau ngày bị Mèo cho xoi hai trái bom nguyên tử, bọn Nhật đã tan tành giấc mơ đế quốc của chúng. Trong trường hợp này, lẽ ra chúng phải căm thù Mèo, không chơi với Mèo, nhưng ngược lại, chúng đã quên hết cả liêm sỉ, đi bám dính Mèo, tôn thờ Mèo. Còn Mèo thì vì cái mặc cảm tội lỗi nên cũng hết sức o bế Nhật, giúp vốn liếng, tiền bạc để Nhật trở thành một thứ đế quốc mới: đế quốc về kinh tế.

Làm cai thầu cuộc chiến tranh tại Annamta, Mèo đã cho Nhật độc quyền ăn có để làm giàu. Cứ nhìn những chiếc xe 2 bánh, 4 bánh chạy loạn xạ ngổ ở các thành phố, những tivi, tủ lạnh, ma nhê, cát sét, vải vóc cùng đủ mọi thứ hàng hóa của chúng được tung ra ở thị trường này rồi làm một con tính nhân, ta sẽ thấy những số tiền khổng lồ mà bọn Nhật đã nhét vào hầu bao khuôn về nước. Đó là chưa kể những đặc quyền khác mà chúng được cai thầu Mèo chia chác cho.

Thế nhưng giờ đây chúng lại trở mặt đứng giữa thì khốn nạn quá. Mấy anh Mèo ngày thơ nên mới nuôi béo bọn người vong ân bội nghĩa như thế. Dân tộc ta quá tử tế nên mới tha thứ những kẻ thù đã tàn phá quê hương mình như thế. Nay chúng đứng giữa nhưng rất có thể mai chúng sẽ theo kẻ thù để phân bội chúng ta. Cho nên, chỉ có mỗi cách là tổng cổ chúng ra khỏi đất nước này. Mấy ông nhà nước tính sao?

«Di tản chiến thuật»
Con Ong 8 trang 20 tí

ĐỂ CHƠI ĐỂ CHƠC

Tuần này, vì có lệnh giới nghiêm 10 giờ và đóng cửa tất cả nơi du hí như phòng trà, hộp đêm, trường đua, sở sách ba v.v., dân nhân cư có biết làm gì để giết thì giờ dành vì bất tiện bằng cách kéo nhau tới xem «Đồ chơi để chơi».

Các toán đang dự bỗng lên tinh thần phom phom. toán nào cũng quyết đấu đến cùng, đến vắng hết nước miếng mới thôi. Xin nhắc lại đó là 4 toán:

- Chạy lang
- Ăn bần
- Tử thủ
- Di tản chiến thuật

Ô KÊ HAY NÔ Ô KÊ CÓ LÝ ?

HỎI : Viện Hát Bội vừa diễn một màn đại chiến vì «6 tháng cho Đức Dzu», Quý vị thử xét xem phe «Ô KÊ» có lý hay là phe «NÔ Ô KÊ» có lý ?

CHẠY LANG : Mới nghe qua thì «NÔ Ô KÊ» có lý nhưng nghe lâu lâu một chút mới thấy phe «Ô KÊ» có lý. Bởi vì chỉ trong vòng 6 tháng này Dân Da Đỏ sẽ bầu lại Đại Đế, có như vậy Nịch Đại Đế mới yên tâm chứ !

ĂN BẦN : Chỉ được cái nói bậy, chuyện ở xứ Mĩ liên can gì đến dân Da đỏ ? ở xứ này hể đức Trần đứng về phía nào thì lẽ phải đứng về phía đó, hiểu chưa ?

TỬ THỦ : Cũng chưa đúng hẳn. Phải nói rằng «lý lẽ của kẻ mạnh bao giờ cũng hơn». Đã mạnh lại được Đức Trần chăm đầu mở nữa, thì phe Ô KÊ có lý dứt đuôi con nòng nọc đi rồi.

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Đã đành là phe Ô KÊ có lý, nhưng phe NÔ Ô KÊ còn có lý hơn, vì ít ra phải có người nói này người nói nọ mới ra vẻ dân chủ, chứ tất cả các kếp hát cùng giờ tay một chân phân, võ tướng sẽ trở thành đồ ẹt sao ?

BAN GIÁM KHẢO: Toán DI TÀN CHIẾN THUẬT quả thật là cao siêu : 5 điểm !

CÁI BANG NÊN LÀM GÌ ?

HỎI : Theo quý vị, sau khi trao cả «6 tháng cho Đức Dzu» rồi, đám Cái Bang sẽ làm gì để xứng đáng là Cái Bang ?

CHẠY LANG : Sẽ đi bỏ hết cả ra ngoài quốc, với danh nghĩa là công du, nhưng để mà du hí cho đã đời và để bị nghe dân chửi trong 6 tháng.

ĂN BẦN : Đồng ý là thế nào cũng có đi rồi, nhưng đi vắng tới 6 tháng thì ường quá, lúc này tình hình lang quang mới là để bắt ép phe ngon lành. Họ sẽ ở nhà để rình, có ai «ói» một tiếng là nhào tới liền ! chửi thì chửi, họ nghe quen rồi, cần chớ gì !

TỬ THỦ : Đúng, việc đêch gì phải đi đâu. Họ đã lập được thành tích lớn rồi thì họ có quyền được hưởng thụ chứ. Nghĩa là họ sẽ tiếp tục quản trong những sông xi phéc, và đợi đến đầu tháng sẽ đến nhà Hát ngựa tay lành hai trăm xấp mà dân đã ủy cho họ được quyền xai.

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Không được ! Cái Bang như thế thì hèn quá ! Để xứng đáng là Cái Bang, thế nào họ cũng làm kiến nghị «chê lương trong 6 tháng» và di tản ra mặt trận cho bà con biết tay.

BAN GIÁM KHẢO : Nhận định của toán DI TÀN CHIẾN THUẬT chẳng thực tế chút nào, chỉ có Toán ĂN BẦN mới thông cảm sâu xa với tâm trạng của Cái Bang : 5 điểm !

CÁC ÔNG LỚN CHƠI TE NIT ?

HỎI : Đố quý vị biết tại sao trong lúc tình hình gay gắt này lại còn có nhiều ông lớn, kể cả một số ông tướng, ông tá, chiêu chiêu sách vở ra sân Xọc biếu diễn te nit cho các bà đầm xem vậy ?

CHẠY LANG : À, cái đó là tại tình hình cũng chưa lấy gì làm gay cán lắm, nên chính phủ và Quân đội ta chưa cần đốc hết nhân tài ra.

ĂN BẦN : Gay cán thì gay cán rồi, nhưng ở hậu phương đánh te nit cũng là một cách tập luyện trí óc và thân thể để chờ ngày ra tiền tuyến. Và lại đánh te nit còn mệt hơn đánh giặc chứ bộ !

TỬ THỦ : Nói thế là nguy hiểm đấy ! Trong lúc các chiến sĩ đang thập tử nhất sinh ngoài mặt trận, mà ở hậu phương chỉ lo đánh te nit thì chỉ có thể là phương ăn hại đại nết !

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Nói thế cũng quá đáng ! Trong những lệnh cấm mới đây, chỉ cấm du hí ở trường đua, ở các phòng trà, hộp đêm, cầm nhảy đăm, đâu có cấm chơi te nit ? Không cấm là người ta có quyền chơi chứ !

BAN GIÁM KHẢO: Toán DI TÀN CHIẾN THUẬT thế mà hay, nắm vững tinh thần dân chủ pháp trị ! 5 điểm

ĐƠN QUÂN, AI KHOAI ?

HỎI : Đố quý vị biết trước lệnh đơn quân và tái ngũ, những ai khoan khoái nhất ?

CHẠY LANG : Đại Đế. Da Đỏ khoái nhất, vì như vậy Đại Đế sẽ yên tâm rút thêm một số lính Da Đỏ nữa về nước.

ĂN BẦN : Đại Đế da đỏ cũng chưa khoái bằng Hàm, Annamta, cứ mỗi lần có lệnh như thế là hăm dọa hủ vớ bớ.

TỬ THỦ : Các chiến sĩ đang xả thân ở mặt trận sẽ khoái hơn cả, vì họ được yên tâm là sắp được tăng viện.

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Nếu vậy thì các tướng tá được di tản càng khoái hơn, vì về hậu phương cũng sẽ có lính để chỉ huy.

BAN GIÁM KHẢO : Trật hết, các ông «già mà ham» ở hậu phương mới là khoái chí tử, phen này các ông gạt đi không hết những em thơm như mùi mít !

Địa ngục môn

MỖI ÔNG TƯỚNG... MỖI TÍNH...

Tướng Ngô Dzu, trước giờ ra đi đã quyết định lo di tản vợ con thân quyến của binh sĩ rời gặp khỏi Pleiku, với lý luận «đề anh em yên tâm diệt giặc».

Tướng Phạm V-Phú, tư lệnh SĐI, cũng đồng chung quyết định này. Ông loan báo «Chiến sĩ SĐI quyết bảo vệ cố đô và họ đã được rành tay đánh địch nhờ Bộ Tư lệnh SĐ, đã di tản gia đình binh sĩ vô Đà Nẵng». Nay thiếu tướng Toàn tân tư lệnh QĐ II lại quyết định ngược hẳn ông lý luận rằng phải đưa vợ con binh sĩ trở về Pleiku để anh em đánh giặc hết mình vì... họ đã giết địch— trước hết— là để bảo vệ cho chính gia đình họ»

Rút cục chỉ có tội dân đen là có biết ông tướng nào... hữu lý, ông tướng nào quyết định chắc ăn hơn ! Có điều làm lính là phải tin vào tài năng chỉ đạo của tướng xin miễn thắc mắc hầy cứ lời cô vợ con trở về rồi nếu có chết chóc sao đó sẽ khiêu nại sau, hoặc hầy cứ vững tin vào số mạng. Khi ông Trời bắt... xuống âm ty, thì chạy đi mô cũng vẫn khó mà thoát khỏi chết.

Hiện nay, người ta lại thấy gia đình binh sĩ ở QĐ II lục đục..., khăn gói lếch thếch kéo nhau về vị trí cũ !

Có mấy ông lính già... cỡ «ca-răng tăng Seoc vít» đã hiện ngang mà rằng :

— Ông Tướng đã bảo gì là ta... thân phận lính phải tuân lệnh cái rụp nhất là nếu quý anh em binh bết... được hân hạnh, chiêm ngưỡng dung nhan của Tướng bà... phu nhưn, thì anh em tha hồ vững lòng tin tưởng. Bởi khi có Tướng Bà, hẳn là Tướng ông phải tử thủ... theo đúng nghĩa của hai chữ này.

Vậy thì xin hoan hô... quyết định của Tướng tân tư lệnh QĐ II — Cũng xin hoan hô sự có mặt của bà Tướng... ngay ở tuyến đầu đầy lửa của miền lạnh mưa mùa ! Có bà... đấy, là Tướng ông tất thắng !

CÁI CÁCH THỤT LÙI

Ông ta là ông Tổng Cái Cách, nên chuyện gì ông cũng cái, chỉ phải cái tôi là không giống ai. Như cái quý Xã Hội của Bộ, ông cái làm sao mà chỉ có mỗi ông xai, còn thì chả thấy nhân viên nào được trợ cấp.

Quý Kiểm Nã của Thủy Lâm, ông cũng cái bằng cách xai vào các vụ tiệc tùng, mua sắm đồ đạc tư thất, rồi buộc điều chỉnh là «thường nhân viên hữu công».

Ngân khoản đặc biệt quỹ Người Cày Có Ruộng được ông cái cách vào tương mục cá nhân ông, nhân viên phản đối ông liền quát tháo «tôi hạ lệnh các anh cứ việc thi hành...»

Hai biệt thự công ốc một ở đường Tú Xương một ở Mạc đình Chi được ông cái cách thành tư thất. Tay chân bỏ hạ thân tín của ông thì được cái cách bằng cấp ro mẫu đất có làm sản ở Biên Hòa trong khi các nhân viên nghèo xin đất khai thác lại không được.

Những chuyện cái cách tương tự còn nhiều lắm như trong các vụ xây cất chung cư, thu tiền của tổ viên v.v...

Một người có nhiều thành tích «cái cách» hay ho như thế, Tổng tông anh minh còn đợi gì không «cái cách» luôn nhân dịp được toàn quyền hành động trong 6 tháng !

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồi.
VĂN-QUÂN hạ thủ

ĂN TỤC NÓI PHÉT

Có một nhà báo gặp người dân biểu thước một trước thêm viện H1 Bộ, hỏi rằng: Tại sao anh lại trốn trách nhiệm bằng cách sách động và cổ võ trò úy quyền cho Tổng thống ?
Được hỏi như vậy, người dân biểu chuyên đóng vai chú lùn trong gánh xiếc đã anh dũng trả lời: «Tôi đâu có trốn trách nhiệm. Bằng cố là tôi xin phép tinh nguyện thành lập một trung đoàn ra chiến đấu tại vùng giới tuyến kia mà».

Trả lời như vậy thì đến con nit chúng cũng phải phì cười. Ông dân biểu thước một chứng tỏ chẳng hiểu con mẹ gì về tổ chức quân đội Annamta. Làm chớ gì có chuyện một cá nhân có thể thành lập ngang xương một trung đoàn lính chiến trong khi chúng ta đã có dưới cờ trên 1 triệu quân. Với một trung đoàn như thế, tất nhiên phải đòi hỏi một ngân sách khổng lồ để huấn luyện, đề trang bị, đề trả lương, vậy ông dân biểu thước một có đủ sức đề đài thọ không ? Hầy ông chỉ nói phét thôi ? Ông biết rằng đêch bạo người ta cho phép ông làm công việc đó cho nên ông mới bày đặt xin phép để làm một sự quảng cáo, ra cái điều can đảm lắm. Nếu can đảm thật thì trong lần đi thăm chiến sĩ vừa rồi ông đã chẳng ngồi lì trên tàu bay, rồi về hộp báo tuyên bố đêch có gì đáng lo cả ! Đêch có gì đáng lo mà địch nó lại chiếm cha nó mất tỉnh Quảng trị của ta ?

Tuy nhiên, cũng có thể là ông dân biểu thước một can đảm thật. Vậy thì bọn CO đề nghị, thay vì đòi thành lập hẳn 1 trung đoàn, ông nên tinh nguyện nhập ngũ như biết bao thanh niên khác. Ông sẽ được huấn luyện chu đáo và được đưa ra vùng giới tuyến để tái chiếm Quảng trị. Đàng nào cũng chiến đấu, cần gì phải thành lập trung đoàn cho phiền phức ra. Và lại, chức trung đoàn trưởng chỉ trao cho những sĩ quan cao cấp như trung tá, đại tá. Ông dân biểu thước một có tài cán gì mà đòi giữ chức đó ?

Thật ra nếu nhập ngũ ông dân biểu thước một sẽ phải xuất trình bằng cấp. Ông xuất thân từ một ông giáo trường làng tức là cùng lắm ông chỉ có bằng tiểu học thôi vậy ông sẽ được đi tuấn 3 tháng Quang Trung và sau đó được giữ cấp bậc binh nhì. Đối với ông làm binh nhì cũng đã là quá rồi nếu quân đội có chức binh ba thì lẽ ra ông chỉ xứng đáng với chức đó. Thế mà ông lại bày đặt đòi làm trung tá đại tá để nắm hẳn một trung đoàn thì quả «hạt ông đã coi thường quân đội Annamta quá đi !

Có điều chắc chắn là sẽ không ai cho phép ông dân biểu thước một thành lập một trung đoàn và ông ấy cũng sẽ không thêm đi nhập ngũ để làm binh nhì. Mặc dù đã ủy hết quyền cho Tổng Thống, ông ấy cũng vẫn ngồi lì ở viện Hạ Bộ để tiếp tục ăn tục nói phét, đánh giặc mồm và lâu lâu lại hạ sát một vài thắng hình nhân bằng giấy.

Trong giai đoạn 9 biện pháp này, kể ra chúng ta cũng cần có một chú lùn như thế để giúp vui. Chúng ta cứ nghĩ rằng mình đang ở trong một gánh xiếc. Tất cả những sự việc đang diễn ra ở đây nào có khác gì như trong một gánh xiếc. Không phải chỉ có một thắng hề thôi mà còn biết bao thắng hề khác đang làm trò, đang nhảy múa, đang đu giây.

Là khán giả, chúng ta có quyền buồn hay vui, khóc hay cười...

NÓI LÁO MÀ CHƠI

ma
chơi

nhỏ
lông
báo

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dân đưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời.
VƯƠNG SĨ TRINH

♦ Ta Râu Xồm

CHUYỆN VỀ MỘT THÀNH PHỐ BỎ NGỎ

Dân ngu ku thâm xứ Bưởi hiện sống trong tình trạng âu lo thường trực vì nạn cướp giết, đi điếm, cờ bạc... lan tràn như một thứ bệnh thời khí trong khi chẳng một người trách nhiệm nào thêm chặn lại.

Khổ chủ của những vụ cướp giết hầu hết là các bà, các cô chân yếu tay mềm. Mỗi ngày đồng tờ có cao như núi Bửu Long. Nó gia tăng theo cấp số nhân song hành với chuyện ăn hàng cạn.

Cờ bạc, đi điếm thì khỏi ngôn. Từ khu Lò Than tới Dốc Xối, từ Nhà Thương Điện đi Bửu Long, Hàng hà xa số. Đủ tuổi đủ cỡ. Trẻ non hay già xồn xồn. Ấy là chưa kể bọn con nit tóc thề thả ngang vai với huy hiệu trường học cần thận. Bài bạc thì ò lòn ăn thua nhón, xồng nhỏ bóc áo tháo cây nhỏ, trong khi hàng binh đoàn nhà xô để hoạt động công khai. Tất cả trưng diện kháu tề. In hết những cơ sở làm ăn có môn bài và đóng thuế.

Nghe đâu, một lần ông Tướng khu 3 ngựa quạ bèn cho vời Lâm tổng đốc vào tư dinh chỉ thị phải quét sạch rác rưởi trên bộ mặt của thủ đô miền Đông, nhưng chả hiểu sao tề trạng trên vẫn hiện ngang phò bày. Lệnh miệng của Tướng mà còn bị coi như pha thì một vài cột báo đã ăn thua mẹ gì? Rồi ra cũng đến nước đồ đầu vịt mất thôi. Chán thật đấy.

Cuối cùng là chuyện chồng ra mặt trận,

VỢ CON BỊ DỠ NHÀ

Kính thưa: Đó là trường hợp thể thảm của ông đại úy Vũ Đức Tài hiện đang chiến đấu ở mặt trận Tây Ninh.

Nguyên cách đây 3 năm ông đại úy Tài được chuyển từ Kiến Phong về tiểu đoàn 301 ĐP. Không có tiền thuê nhà ông ta phải cất một cái nhà nhỏ trên thành địa trong vườn cao su Bình Hòa cho vợ con nương náu.

Vào năm 1970, nhóm tài phiệt T.V, C và NTNT ở Gia Định cấu kết với Tỉnh trưởng âm mưu cất 500 căn nhà để bán cho dân. Vì căn nhà của Đại úy Tài nằm trong khu vực này, nên bọn tài phiệt vẫn động đũa cách buộc ông ta phải dỡ nhà, thậm chí còn tổng được ông ta đi Quân Đoàn 3.

Nhưng Trời cao còn có mắt, nên ông Đại úy Tài lại được trở về Gia Định, bọn tài phiệt mới cất được 70 căn nhà đã bị phạt và ngưng xây cất, các sĩ quan làm tay sai cho chúng đều bị đày đi. Dù vậy, bọn tài phiệt vẫn chưa chịu thua, nên ít lâu sau ông Đại úy Tài Tỉnh Trưởng gia đình lại kêu Đại úy Tài tới buộc phải dỡ nhà. Ông Tài không chịu liền bị phạt 15 củ và tống đi Tây Ninh.

Rồi trong khi ông Đại úy vắng nhà, có đứa khốn nạn tới liêng vào sát nhà một trái lựu đạn nổ dữ dội, mục đích khủng bố tinh thần cho vợ con ông Đại úy phải bỏ chạy ma đi.

Nhưng đi thì bỏ vợ cũng chết, nên gia đình ông Đại úy đành liều mạng ở lại, và kết quả là người ra đi lại là ông Đại tá Tư, Tỉnh trưởng.

Trường thế là yên ai ngờ mới đây người ta lại tịch dỡ nhà ông đại úy một lần nữa, trong lúc ông ta đang sống chết với quân thù ở biên giới.

Lần này thì nghe đâu Đại tá Tân tỉnh trưởng đã bị áp lực 1 ông tướng cũng đứng về phía tài phiệt chứ không thêm huynh đệ chỉ binh với ông Đại úy còm. Và lần này, nếu như đấng không kịp soi xét, nhất định là bị mẹ già cùng bà vợ và 8 đứa con của ông Đại úy sẽ được sống cảnh màn trời chiếu đất.

Ô hô! Ngoài tiền tuyến, chông lo đánh giặc Cộng, ở hậu phương vợ con bị giặc tài phiệt cấu kết với giặc tham nhũng hãm hại, thế thì còn tinh thần chó gi nữa mà đánh với chà dăm?

NGUNG BẮN PHẢI LÀM GI

GIẢI ĐỀ

Cuộc chiến hiện tại của hai miền Nam Bắc với hỗ trợ của hai khối Tự do và Cộng sản đã cản trở sự tiến hóa của dân tộc hàng thế kỷ. Mỗi bên đều cố trưng ra luận thuyết chiến tranh của mình, song thủy chung chỉ người Việt Nam là nạn nhân của một tranh chấp quốc tế nghiêng ngả giữa hai sức ép một băng cường lực tư tưởng và một băng áp lực kinh tế.

Cuộc chiến dù cho đại dương thế nào rồi ra cũng tàn dần hay tàn bằng một thỏa hiệp ngưng bắn. Chiến cuộc tàn dưới bất cứ hình thức nào thì chúng ta cũng phải ném mình vào cuộc đấu tranh tư tưởng mà còn với địch thù.

Không ai có thể phủ nhận được tình cách quan trọng về tư thế mình trong việc tạo một chỗ đứng khả dĩ trong cuộc ngưng bắn. Khi cả hai phe thỏa thuận ngưng súng thì kể từ giờ phút «định mệnh» đó đều phải tung mọi nỗ lực cho cuộc chiến ý thức hệ. Chiến tranh ý thức hệ diễn biến khôn lường. Phe nào khéo sử dụng sẽ chiếm thế thượng phong và từ đó khai triển ảnh hưởng để tranh thủ nhân tâm.

Từ suy diễn trên, Con Ong sẽ liên tiếp trình bày loạt bài đề cập tới những việc làm của thời gian ngưng bắn có hiệu lực. Dĩ nhiên ý kiến nêu trong loạt bài này chỉ là những ý kiến riêng tư của ban biên tập Con Ong song phản ánh ít nhiều cái âu lo của một tâm thành đối với cuộc đấu tranh không màu sắc, không chém giết nhưng ảnh hưởng đi hại đến vô cùng.

Lại nữa, những điểm trong bài chỉ là những nét chính, có tính cách «gợi ý» rất đặc thù, với hy vọng trong muôn một là giúp các giới chức hữu quyền cái «sườn» cho kế hoạch. Việc sử dụng quân lực, CSQG, NDTV, thương phệ binh cụ quân nhân, đoàn ngũ nhân dân, nghiệp đoàn và thành phần hồi chánh... dành cho cuộc đấu tranh tư tưởng của thời gian ngưng bắn đều có tính cách chiến lược, chiến thuật nên Con Ong mạn phép không đề cập tới, ít ra trong lúc này!

Từ việc phe «đỏ» liên tiếp từ chối chấp nhận đề nghị ngưng bắn của VN và Đồng Minh đã đưa tới 2 giả thuyết:

a. — CS chưa sửa soạn xong chương trình công tác dành cho giai đoạn ngưng bắn nên có ý kéo dài tình trạng này tới một ngày đủ để họ sắp xếp xong cuộc đấu tranh tư tưởng.

b. — CS đã hoàn tất mọi công việc nhưng với mục đích tạo cho ta thế chủ quan nên vẫn dùng dằng.

Hai giả thuyết trên có đúng hay không thì rồi ra phe Đỏ nhất định phải chấp nhận ngưng bắn vì áp lực của Thế Giới Tự Do và nhất là trước hồi thúc của chính những nước đàn anh.

KỶ TỚI: Ngưng bắn thế nào? Da gì?

ÔNG TỔNG VÕ RỪNG BỊ BỊT MẮT?

Từ ngày về ngôi tại cái Bộ Võ Rừng, chắc là ông tổng Ngô đã được nghe nhiều chuyện tham nhũng tại trung tâm kỹ thuật Phú thọ. Nhưng có một chuyện tham nhũng trả thù người tổ tham nhũng, có lẽ ông chưa hay biết, đề bọn Con Ong kể cho ông nghe chơi:

Người tổ tham nhũng đó là ông Đỗ hữu Hạnh Ông này được tham những đề nghị đòi lên trường THPT tỉnh Bình Dương nhưng trường này lại được lệnh ngầm là đừng cho ông ta nhận việc. Trở về Trung tâm, thì ở đây cũng có chỉ thị không cho ông ta trình diện. Trong khi đó, lương của ông ta đã bị ngưng phát từ 1-1-72, vậy thì ông Tổng thử nghĩ dùm ông Hạnh xem ông ta nên làm việc ở chỗ mô, và gia đình 1 vợ 8 con của ông ta lấy gì mà sống?

TIN...CHUỘI: Sau đợt lui binh bất đắc dĩ, phúc trình quân được nhà vua cho hưởng hưu non vì bệnh tật. Tại tư dinh, giữa cảnh ông đồng bà cốt, trực vận muốn tái chiếm phần đất tạm bỏ phải cần bao ngày. Phúc tướng không đáp ngay, chỉ nhip đầu ra chiều khoái trá theo điệu hát của bọn cung văn. Gắng mãi mới lập ngôn:

— «Vết ta chỉ 10 ngày. Dài hơn chẳng thêm làm dưng tướng.»

Ái nhe xong cũng vỗ tay khen là liêm sĩ.

CON ONG CŨNG THIẾT QUÂN LUẬT

Nghe sau lệnh thiết quân luật của vị nguyên thủ quốc gia ban hành. Minh chủ nhiệm cho vời ngay bọn thợ viết Con Ong phán rằng:

— «Nhà nước đã thiết quân luật, bọn nhà bếp chúng ta cũng thiết thật mạnh. Kể từ oo giờ hôm ni các người phải viết, phải lách cho huê dạng, để tránh chuyện ba vạ. Lệnh này được ban hành với thủ tục khẩn cấp.»

Cuộc họp thu hẹp kết thúc với vã theo đúng tiêu chuẩn giới nghiêm. Kể từ nay, Nói Lão hồng thêm dính dáng tới chuyện thời sự. Bắt đầu bằng..

CHUYỆN LIÊM SĨ

Xin nói trước đây là cổ tích vì sự kiện đã xảy ra từ hơn...1 tuần lặn. Chả là ông tướng Trưởng, khi được hỏi tái chiếm Quảng Trị cần bao lâu, đã cho biết 4 tuần. Sau đó Lâm tướng quân, mặc dù đang mắc chứng đau dạ dày thời cuộc, khi được vấn câu tương tự đã rút ngắn đi 2 tuần, tức thị chỉ cần khoảng 10 ngày là đoạt chiến thắng vinh quang.

Tướng Lâm có lý và chắc chắn năm đủ yếu tố quyết định mới dám đưa ra đoán hạn trên. Suy đi tính lại ông ta là người liên hệ tới vụ đi tấn Quảng Trị, dù ít hay nhiều, nên kinh nghiệm hơn tướng Trưởng là cái chắc. Khi đã biết đi tấn tất phải hiểu lẽ phân công. Khi Lâm tướng quân đã bắt được 20 ngày để chiếm lại những đất đai đã mất thì vạ gì ta chẳng đặt ông trở về vị trí cũ. Hầu được dịp thì thổ tài ba tuyệt luân? Đoán hạn phân công dĩ nhiên tiết kiệm được những hy sinh của sĩ tốt.

Ấy thế mà sau khi nghe Lâm tướng quân lập ngôn, nhiều kẻ vô liêm sĩ đã cho đó là lòng thuyết. Đúng là bọn xấu hay làm tốt, dốt tra nói giỏi...

Tiếp nữa là...

CHUYỆN ĐÁNH BỐC

Đương kim vô địch võ hồng mao thế giới, Joe Frazier, mới đây đã «kê» địch thủ của anh là Ali một quả đầu điên, rất hợp với tiêu chuẩn khôi hài của bọn ku thâm Con Ong. Chả là hồi năm ngoái, Joe thắng điểm Ali trong một trận đấu thách thức 15 hiệp. Trận đấu được coi quan trọng nhất thế kỷ, hơn hẳn việc Đức Giáo Hoàng tạ thế. Khiếp! Sau đó Ali ba hoa. Quân hân minh là kẻ thất bại. Trong khi Joe không thêm nói năng, chỉ biết tập tượt và vui thú với vợ con.

Tại Nữ Ước, mới đây khi được báo chí hỏi sau trận đấu trong tương lai với Ali phải chăng Joe giải nghệ? Anh đáp «Không». Hoặc đi làm chính trị? Cũng «Không». Hay trở thành nhà đầu đất của chính Ali? Và đây mới là câu trả lời thâm thúy:

— «Nếu tôi là nhà đầu đất của Ali thì hẳn phải biết đấm khá hơn bây giờ.»

Joe có lối ra đòn đã tuyệt mà chiêu «vô miệng» của anh cũng độc không kém. Sau nữa tới...

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA.

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

Mặc dù cảm
xuất ngoại

BON NHÀ GIÀU VÀN TÀ TÀ PHÚ LINH

TIN... ĐỘC

Trong lúc tử tội đang chờ giờ đến nợ máu

Con Ông bật mí thêm nhiều chi tiết chưa hề phát giác

Đặc biệt của các phái viên C.O.

Báo chí đã đăng tài vụ đại úy cảnh sát xông vào tiệm bán vải của một lão chài và 54 tuổi ở 233 Đ.K rồi toan cướp. Nhưng, chàng may nữ khờ chủ tháo chạy ra cầu cứu, Hung thủ nổ súng bắn chết lão Chủ Án Độ và hạ sát luôn một người làm công và toan thoát Song. Cuối cùng hung thủ vẫn bị bắt. Cá khai tên: Trần đình Yên, 26 tuổi có cử nhân luật, hiện làm trưởng phòng Hành quân Q.10(chức không phải Q.5 như các báo đã loan).

Phái viên Con Ông đã đến tận chỗ để, tìm hiểu nội vụ, thì... nhận thấy có vài dữ kiện đáng lưu ý là, hung thủ đi xe Honda, có khóa xe cần thận trước khi vào nhà kho chui. Hung thủ có nhiều vết lũng lũng khi thoát thân.

Từ các dữ kiện này nhà báo bên cảm thông, vụ cướp quả là còn nhiều bí ẩn. Do đó, cuộc điều tra liền được tiến hành tức khắc. Mở màn là một nhân chứng cũng làm chung với đại úy Yên đã kể rằng: "Lão chủ chài và ở căn nhà số 233 Đ.K là một tay tổ chuyên đi đó la lệu."

SV HUẾ-KỶ đọc C.O. dài dài

Một sinh viên ở Huế Kỳ vừa gửi về tòa soạn Con Ông, một mẫu báo ảnh hành tại San Francisco — đã thuật rõ màn phân chiến do 3 cậu ấm quý tử của ở. La tin u Nghệ... tham dự om xom hơn ai hết.

Các sinh viên ở Mỹ, cũng đã được đọc trên Con Ông số trước có vạch mặt bọn nhà giàu dơ dáy đang "đi tàn tài sản" trốn qua Tây Trong đó có nhà tài phiệt La thành Nghệ.

Dư luận chung của Việt kiều tại Mỹ rất công phẫn và ghê tởm hành vi vong bản của bọn chủ bại, nhờ đồng tiền phi nghĩa, mà có phương tiện nằm ở nước người la lối... chửi chửi xã hội mình.

Vấn theo bài báo có in Linh tên thủ lãnh sinh viên là Nguyễn Huyền 23t nhìn bức ảnh thấy tóc tai bờm xờm, đứng là loại Hippie ở đơ, Mặt khác, cũng trong bài báo này có ghi tên của con trai họ La là La thành Thông Cũng trong nhóm phân chiến còn có tên Vũ Việt 24 tuổi cũng là con nhà tài to mặt lớn tại Annama, nay bỏ rìng mớ, đồng toa rập với nhau để phân bội quê hương mà chúng đã chào đời!

viếng kỳ này xảy chuyện to tiếng đời bên phiến trách lẫn nhau. Khách nổi giận cho là, tội án chèo đá bát, chắc hẳn toan kiếm chuyện để cắt đứt ân tình. Và từ đầu vô mồm đến thành gay cấn. Khó chủ dọa Khách là nếu còn lộn xộn sẽ là án cướp! Khách quá tự tin ở oai quyền của mình, nên đã lên tiếng thách thức— Không dè, người làm công và lão Chài và đã hỗn xược đáng có làm như có xô xát đến nơi! Giữa cảnh ngạt thở này, nữ khờ chủ hoảng hồn u té chạy, vừa chạy vừa la làng. Bị bắt ngờ viên đại úy nổi điên nổ súng. Và chỉ trong vài tích tắc, cả hai mạng đều đi đứt, nằm gục trên vũng máu.

Một chú ba tầu bán vàng ngay trước tiệm chài và số 233 đã quả quyết rằng "Tui có thấy ông đại úy đến nhà Án kiều nhiều lần. Nếu ông ta muốn cướp thật sự thì vào giờ trưa thanh vắng — lúc đó — ông cứ vô nhà tôi là tha hồ lấy dĩa vàng! Thật dễ dàng khỏi tốn công như bên kia đâu..."

Sự kiện, viên đại úy khóa xe để bên ngoài, chứng tỏ anh ta không định bụng đánh cướp mà chỉ vì bán dĩa, rồi ra đi thông thả, như lệ thường. Ngoài ra còn một giả thuyết thứ hai kể rằng: "Sáng hôm xảy ra vụ dơ máu, bà Hồng Hoa có ra nhà băng lãnh 4 triệu."

Vì công việc làm ăn thường giao thiệp với cảnh sát nên bà đã nhờ một xe cảnh sát chở về vì sợ bị cướp dọc đường rồi có chi chút tiền nhậu nhẹt cho anh em vui vẻ thế rồi, bà Hồng Hoa về lúc 11 giờ, thì... thành lính, lúc 12g 30 Viên cảnh sát đại úy xuất hiện. Bà Hồng Hoa sanh nghi, và vụt nghĩ đến số bạc 4 triệu vừa lãnh ở ngân hàng. Do đó, vì phản ứng tự nhiên nữ khờ chủ ben kêu cứu.

Trên đây là tất cả chi tiết bao quanh vụ án này Con Ông sẽ tiếp tục tìm hiểu để công hiến bạn đọc những điều mới lạ.

ÁN TỬ... ĐÃ XONG RỒI

Sau gần trọn một ngày 16-5-72, tòa án mật trận đã tuyên án tử hình lúc 15 giờ chiều cùng ngày — Và cựu đại úy cảnh sát Trần đình Yên, giờ đây đã trở thành tên tử tội chờ giờ vĩnh biệt cõi đời, vừa mới 26 tuổi xuân.

Theo yêu cầu của đại tá Bình, tư lệnh CSQG, thì... nếu án tử không được TT, VNCH ân xá, thì tử tội, sẽ bị đưa về do chính đội hành quyết của Cảnh sát thị hành Đại úy Yên, là cựu sĩ quan ĐBQ, bị thương 14 lần, có nhiều chiến thương bội tình Anh được chọn ưu tiên; thì qua cảnh sát nhờ có cử nhân luật, Bình thường, Yên là người tế nhị, dễ thương. Người, hiểu chuyện cho biết, có thể vì bị thương nhiều lần, nên thân kinh của Yên có mùi bất thường. Dưới nhơn quan pháp lý— án tử hình đã ký rồi, song với cảm nghĩ của những tâm-hồn nghệ-sĩ đã

Nha Sĩ Trần Túc

TỔNG Y VIỆN CỘNG HÒA
Nhỏ, Chữa, Trồng Răng
71, Trần thành Cầu CHOLNO
GIẢ BIỆU PHẢI CHĂNG

sau... Chuyện giết chóc là điều, tội này không mấy ư.

TIN VỤN

IV Mỹ đã biểu quyết bằng 47 phiếu thuận và 43 chống vào hôm thứ ba 15-5 chấp thuận đòi ngưng bắn có quốc tế kiểm soát như là điều kiện để quân Mỹ rút hết khỏi Đông Dương.

TT Nixon xác nhận ông sẽ lên đường Nga du vào ngày thứ bảy 20-5-72.

Tướng Hoàng xuân Lâm đã bị tạm giữ để điều tra về vụ "đi tàn" tại Quảng trị?

Kho đạn chẹn năm sứt thị xã Pleiku bị phá hoại nổ rền trên 5 tiếng đồng hồ không ai dám lại gần vì sức nóng tỏa ra xung quanh hàng trăm thước.

Mặc dù đã có phiên họp khẩn cấp liên bộ Quốc Phòng và Quốc gia Giáo dục trong nhiều giờ để quyết định việc trình diện thanh niên 17 tuổi sanh năm 1955. Bộ Giáo Dục thì muốn để cho lớp tuổi này thì tư tài xong đã, nhưng ông Quốc Phòng thì nâng cao đòi gọi nhập ngũ ngay.

Kết quả, tin giờ chốt CO được biết ông Giáo Dục đã cá tháng. Các em học sinh sinh 1955 thế là yên tâm học hành thi cử, đừng có nản Đông thời CO xin để nghỉ với nhà nước nên để tất cả các em học sinh học hết bậc trung học cái đã. Chỉ nên đoàn ngũ hóa các em tại chỗ bao giờ các em vô được 1 mảnh bằng tư tài hai, nhiên hậu hãy bắt ăc ẽ cũng chưa muộn gì. Mong lắm thay!

- ★ Thêm vợ chồng tỷ phú D.S. Bùi đình N. đã chuồn qua Tây
- Và..., một phái đoàn giáo giới đang sửa soạn đi Vienne.

□ của PV ĐP

Sau loạt bài sấm sét đánh vào đầu bọn tài phiệt La thành Gừng, Nguyễn thị Sài Nhị — đã đi tàn tài sản chuồn đi Tây. Nay, Con Ông lại tiếp tục vạch mặt bọn vong bản đang đào ngũ khỏi Tổ Quốc, để đưa cả nhà cả họ qua xứ người để hít dưỡng già. Đó là vợ chồng tỷ phú D.S. Bùi đình N — mà cả nước đều biết tiếng. Cuộc đào tẩu của sĩ phu họ Bùi, đã bố trí có kế hoạch hẳn hoi.

— Đi tiên phong, mở đường... là toàn gia đình, con lớn, con bé, dù dục, dù cái, dù già, dù trẻ.

— Chuồn đợt II là chiều thứ bảy 13-5-72 Có hai vợ chồng được sĩ Bùi đình N. kèm theo thàng con út cùng nướtnhà, cộng thêm 1 em "má ri sên" gốc chệt — để hầu hạ cậu ấm và ông bà trong lúc tối lửa tắt đèn.

Giới võ lâm ở xứ này từng biết rõ thành tích hiển hách của tỉ phú họ Bùi — là tài ba đời chủ soánh vạc 1 Bùi được sĩ, từng nổi danh nhờ phân phó ân nhân, Và cũng do đặc tính, thù lo muốn mặt này mà họ Bùi làm giàu nhanh như chớp.

Chiếc phi cơ "đụng" gia đình họ Bùi ra đi chiều thứ bảy vừa qua của hãng A.F, thuộc loại Fumpo 747. Vì ảnh hưởng của tội nhà giàu...mãi jò đi tàn tài sản này, khiến thị trường đả dạt ngọt ngào vòn vọt.

Cũng theo tin rất chắc ắn đã tiết lộ có một phái đoàn nhà giáo sắp bay đi Vienne, họp đại hội giáo giới quốc tế — kỳ tháng 7-72.

Trong nhóm này có Giáo Sư Lê Công. Công và... người ta còn thấy cả nhà thầy cái cựu dân bèo họ Đỗ thấy cái mà nhào vô phái đoàn giáo giới để mưu đồ gì đây? Cũng tinh phú linh, há bỏ!

Với đám vong bản này Con Ông xin dạm vọng dân hãy đồng ca... bản nhạc Chửi cha... cả bọn nhà giàu khốn lìn... đã bỏ quê cha đất tổ để đi tìm cho riêng chúng, cuộc sống đẹp hát du dương ở xứ người!

Vụ một đại úy Cảnh sát mang chó lừa xông vào một nhà Án kiều ở số 233 đường Đông Khánh cướp bóc ngay giữa thanh thiên bạch nhật rồi hạ sát luôn hai nhân mạng đã khiến cho dư luận quần chúng thủ đô vừa hoảng sợ lại vừa ngán ngàm.

Tuy nhiên, chính nhờ sự việc xảy ra này, người ta mới nhận thấy cái tình thần phục vụ dân chúng một cách cao độ của các nhân viên công lực gồm cảnh sát và quân cảnh bữa hôm đó, đã bắt chấp hiem nguy và vấy bất kỳ được tên cướp.

Sau cùng, nhân viên công lực đã phải sử dụng đến lựu đạn cay. lúc ấy tên sát nhân mới chịu bỏ gói quí hàng.

Ngày khi nhận được tin này, đại tá Nguyễn Khắc Bình đã giận uất người. Ông cho rằng đó là một sự sỉ nhục cho ngành cảnh sát vì một con sâu đã làm rầu nổi canh. Và ông đã đề nghị lên thủ tướng xin xử tử tại chỗ tên cướp sát nhân này.

Con Ông xin hoan hô hết mình cái kỷ luật sắt thép của cụ Chánh đảng. Thời buổi tao loạn này mà không có những biện pháp gắt gao ấy thì cứ đi làm cướp bóc như rươi. Phải phải đi dám bày tên, thì chúng nó mới ớn xương sống chứ không vương phép của trao đình sẽ biến thành củ khoai sọ mây hời.

Cũng tí như ông tướng Ngôquang Trường khi mới đặt chân tới Huế vậy. Sau khi thấy ông tướng ban hành một loạt các biện pháp kỷ luật đối mủ các kẻ đào binh trộm cướp, bỏ ngũ; rồi thiết lập luồn cả pháp trường cai, thiên hạ bên xanh mặt ngay, và an ninh trật tự vẫn hồi rầm rập.

Cả chục ông đốc tờ, rồi mấy chục ông y tá bỏ bệnh viện trốn, vừa nghe thấy lệnh đã vội vàng bỏ về phục vụ ngay. Rồi hàng trăm đạo binh cũng lực tục trở về đơn vị để tiếp tục tác chiến Chiến thắng trên sân quân.

gãi hàng

• GÃI SĨ

Người buồn gãi hàng dài tận tận
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

NẾU ĐÁNH GIẶC CŨNG HAY NHƯ RỬA

Tướng Hoàng xuân Lâm sau khi được mời về Saigon để dưỡng bệnh đã mở một cuộc ra quân đầu tiên trên sân quân...vợt tại nhà Xếp Saigon. Ông tướng trông vưỡn oai phượng lẫm liệt như cái hời còn làm tư lệnh quân đoàn 1. Nghĩa là khi đi ra phố cũng như khi về nhà đều có tiền hồ hậu ủng. Hai cái xe díp phóng phoong phoong đẹp đường một cách hùng hân để cho chiếc xe tu bin của ông tướng chở ông tướng đi tới sân quân.

Ông tướng Lâm đã tỏ ra rất có nhiều khả năng về phương diện chơi quần...vợt. Kể đối thủ mí ông tướng là một ông Đại tá. Ông tướng đội mũ kết có gắn 3 sao, tay cầm vợt múa lên loang loang trông chả khác chi đại kiếm khách Vương Vô đang xông xáo vào chốn rừng gươm bẻ máu để tàn sát quân thù.

Uỳnh quân vợt, ông tướng chuyên môn dùng thế công. Những cú si mát đập xuống liên chi hồ điệp khiến cho đối thủ tối tăm mặt mũi chả biết đứng mà nào mà dờ. Ông tướng hạ ông tá lù bù kèn, Quân hùng có mặt hôm ị đã hoan hô ông tướng rầm rập.

Giá ông tướng uỳnh giặc cũng cứ khôi như uỳnh quân vợt, và cũng luôn luôn giữ cái thế chủ động chiến trường như vậy, thì có lẽ Quảng Trị đâu có đến nỗi phải đi tàn chiến thuật một cách ngon lành như xưa, hỉ?

Cả kê dê ngỗng

TRÁCH NHIỆM VÀ QUYỀN HÀNH

Có quyền hành là phải có trách nhiệm, Quyền hành đi chơi chung với trách nhiệm như bóng với hình. Từ chối quyền hành là từ chối luôn cả trách nhiệm. Sự từ chối ấy, được coi như một là thiếu khả năng, hai là rét.

Cả hai sự thiếu khả năng và sự trách nhiệm, có nên dùng để xét đoán cái Quốc Hội của chúng ta không? Quốc Hội đã thông qua một cách, tuy rằng vất vả, nhưng cũng không lấy gì làm gay gắt, sự ủy quyền cho Tổng Thống được ban hành những sắc luật trong vòng sáu tháng, để cứu nguy tình thế. Quyền hành và trách nhiệm của Quốc Hội là ban hành luật. Nay nhường cho người khác, tức là tước bỏ đi cái áo giáp xênh xang mặc trên người. Các đảng Nghị sĩ và Dân biểu chỉ còn tro thân cụ là một thứ dân quen, không hơn không kém. Nghị sĩ và Dân biểu được mô tả như một thứ "đor lừng con cá vàng", có nghĩa là một thứ lừng lảng ở giữa, dân chẳng ra dân, quan chẳng ra quan. Trong sáu tháng, các ngài có quyền ở không, lãnh tiền.

Có người cho rằng cái luật ủy quyền ấy mới chỉ qua một cửa ải. Còn phải qua Thượng viện nữa. Nếu Thượng Viện thông qua thì chẳng nói làm chi, lúc đó luật sẽ thành luật. Nhưng nếu tại Thượng Viện xảy ra một sự trục trặc kỹ thuật, cái mồm của Nguyễn Văn Ngải, Hoàng Kim Quy không cãi lại được những cái mồm gang thép của Vũ Văn Mẫu, Tôn Thất Đình thì kể như phải trả về làm lại. Nhưng có một điều may mắn là cái mồm phát ngôn như một cái ống loa, có thể làm rung chuyển căn nhà ở gần chợ cầu Ông Lãnh là cái mồm Trần Quang Thuận, thì hiện nay lại đang lang thang du hí cùng bà đầm ở mãi tận một phương trời xa thẳm, chưa kịp hồi loan. Phía ủy, đã mất đi một đối thủ đáng ngại và phía "nông", có vẻ yếu thế. Thông qua, được coi là cái chắc.

Sự thất bại của giới dân ngu cư đen, là sau khi luật ủy quyền được thi hành, có đăng vào công báo cần thận, thì Nhà Nước còn phát cho dân chúng một cái "thiểm xực" nào nữa đây... Bốn chữ "tổ quốc lâm nguy" cũng đã được phát thanh. Lệnh thiết quân luật, giới nghiêm hầm hai giờ cũng đã có rồi. Hơn nữa, lại mới xảy ra một sự thông cáo của Bộ Đánh Đám về vấn đề đồn quân. Lệnh đồn quân, được kể như một sự "trẻ không tha, già không thương". Già thì từ 39 đến 43. Trẻ thì là tuổi 17. Lệnh gọi nhập ngũ tập thể cũng thật gấp rút. Các anh già thì phải triah diện ngay, còn những chú nhóc thì được triển hạn những... một tháng. Rất nhiều gia đình, bèn xảy ra một

sự vui vẻ cả làng, người đàn bà sửa soạn cho chồng, cho con cùng đi lính. Những người đơn quân này, được Nhà Nước ưu ái, cho đảm nhiệm những công tác ở hậu phương.

Lại phải nói về hậu phương và tiền tuyến. Thế nào là công việc ở hậu phương? Cái chiến tranh này, thì biết ở đâu là hậu phương, ở đâu là tiền tuyến? Bảo rằng thành phố là hậu phương chăng? Kinh nghiệm của chiến trường Tết Mậu Thân cho biết rằng, thành phố cũng có thể là chiến trường, và mặt trận trong thành phố, mới thật là gay go, ác liệt nhất. Hơn nữa sự tiết lộ những nơi chỉ có toàn lính già, vừa được huấn luyện là một điều tối kỵ. Kế hoạch của ta, chỉ cần thân tặng các ông lính già vài phát B40, là các cụ cũng đủ ướt hết cả quần trong, quần ngoài. Vậy thì khẳng định việc dùng lính ở lớp tuổi đơn quân vào những nơi được gọi là an toàn trên xa lộ, là một điều mơ hồ, được nói ra chỉ với một mục đích an ủi người già cho người đỡ rét.

Trong nhà binh, bất cứ chỗ nào, ngành nào cũng được coi là quan trọng ở một khía cạnh nào đó. Xếp loại lính đơn quân vào một chỗ nào, ngành nào, có khác chi một lời xỉ vả... Chỗ đó, ngành đó, không lấy chi là cần thiết, nên lính già, lính nhóc cũng có thể làm được rồi... Những kẻ làm việc ở đó, sẽ bị mặc cảm, một thứ mặc cảm của một con người vô tích sự, đáng được đưa ra bãi Bàu Sen phá hủy "đồng bào cứ yên chí lớn, khi nghe nhiều tiếng nổ". Thật là một sự tai hại vậy thay!

Có kẻ cho rằng, việc giới nghiêm hầm hai giờ, thiết quân luật, đồn quân và ủy quyền, chỉ là việc nhắc nhở cho dân thành phố biết rằng đất nước đang trong thời kỳ chiến tranh. Cộng sản nhất định là không tấn công và pháo kích vào các thành phố lớn. Trừ thị xã Huế ra, thì dân của các thành phố lúc nào cũng nhớn nhó, du hí, coi chuyện chiến tranh như chuyện ở...

ngoại quốc. Cộng Sản không đánh đấm nơi thành phố, vì cứ để lũ chúng nó nhớn nhó như thế, có lợi hơn. Để các anh chiến sĩ về thành phố sẽ phùng những phần nổ, giảm tinh thần chiến đấu là cái chắc. Đồng bào nạn nhân chiến cuộc, vừa làm một phát chạy loạn đến rách tả người, gia đình nào cũng hao tài, tổn của, chết người, về đến thành phố, nhìn một lũ người phây phây đớp hít lại càng thấy tủi thân, giận trời, giận đất. Nuôi dưỡng tình trạng ấy Cộng sản có lợi hơn.

Cộng sản không cho thành phố hưởng chiến tranh, thì Nhà Nước có bốn

phần phải mang chiến tranh vào thành phố. Cái chiến tranh đó là "tổ quốc lâm nguy", là thiết quân luật và là luật ủy quyền đó vậy...

Xét ra thì tình hình cũng chưa đến nỗi bi quan gì cho lắm. Mất một chút đất, thiệt một chút quân, cũng chẳng đến nỗi nào. Hơn nữa, Tổng Thống của chúng ta đã loan báo một chương trình phản công rất ư là sáng sủa. Một tuần lễ nữa sẽ chiếm lại Bình Long... một tháng nữa, vùng đất Quảng Trị sẽ lại thuộc về ta. Tiếng nói của người vang vang như một lời thề sắt đá. Ai nghe cũng phải phấn khởi. Như thế thì thiết quân luật đồn quân và ủy quyền còn mang một tính chất gì khác nữa không? Thật là một trận hòa mù khó hiểu...

Chỉ thương các ông Nghị Sĩ, Dân Biểu. Mất cha nó cả quyền hành. Cũng sung sướng là phải tay sạch trách nhiệm, nhưng bị thất nghiệp dài dài tới sáu tháng, thì kể cũng hơi... vô trách nhiệm. Da của dân biểu thì chỗ nào cũng mỏng, chỉ cần đưa nhẹ ngón tay cũng đứt nhột. Chỉ riêng da mặt lại quá dày.

Trong lúc mà cả toàn dân trong cảnh dầu sôi lửa bỏng đánh đấm toi bời quân nhân công chức phải đi làm cả ngày chủ nhật thì ta lại theo chủ nghĩa tà tà thì dù da mặt có dày tới đâu chẳng nữa cũng thấy thẹn thùng mặc cỡ... Bởi thế nên một ông dân biểu chưa đủ thước tấc, mới lớn lối tuyên bố là sẽ tuyên mộ một trung đội để đi đánh đấm... Cứ như lính Cộng Sản như hình nộm, bày ra để cho ông bắn chơi. Hơn nữa, nếu cái trung đội ấy mà đi tâu suốt, biểu diễn những đường đi về bên kia thế giới, thì ai là người chịu trách nhiệm đây? Nhất định ông dân biểu sẽ từ chối trách nhiệm là cái chắc...

Kể ra thì bàn tới quyền hành và trách nhiệm trong lúc này, là một điều thật vô ích. Chẳng ai có được cái... thực quyền. Không có thực quyền thì cái trách nhiệm ấy cũng chỉ là giả dấy mà thôi.

Nếu chỉ với thời gian sáu tháng, có thể đưa dân tộc này tới một tương lai sáng sủa, có thể sờ mó, bắt tay được với năng tiên hòa bình, thì cũng nên ủy quyền một phát cho vui vẻ cả làng...

Còn nếu như ủy quyền mà vẫn đứng đưng sừng nổ, thì ta lại sẽ kêu gào "hồn thiêng sông núi hiện lên chứng kiến". Lúc đó, thì chứng tích ở nhục chẳng ai có độc quyền mang nó, mà nó sẽ thành một dấu triện son, đóng lên trán từng người con dân Giao Chi.

Hối hận thì ôi thôi, đã muộn quá mất rồi...

ĐỀ HỨC CÀN

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỎI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN :

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:

NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Nửa đùa nửa thật

♦ CỬU SÙNG

CỨNG HAY MỀM

Phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Mèo vừa lên tiếng thách thức bà già giết giặc Nguyễn thị Bình chứng minh được rằng trước đây ông Tổng Ních mềm mà nay ông Tổng Ních lại cứng quá xá.

Sở dĩ có sự thách thức này là bởi vì bà già Bình có trả lời một cuộc phỏng vấn đăng trên Nữ ước thời báo, và bài báo đó có liên quan đến chính sách của ông Tổng Ních mà theo như lời thị Bình thì trước mềm nay cứng.

Kể ra muốn chứng minh được cái sự cứng hay mềm của ông Tổng Ních cũng hơi khó. Làm thế nào mà chứng minh được. Và lại biết lúc nào nó mềm, biết lúc nào nó cứng mà chứng minh. Không nhẽ lại tổ chức những vụ rình rập bắt thành lính chộp một phát và khi thấy nó mềm thì kêu toáng lên rằng nó mềm khi thấy nó cứng thì kêu inh lên là nó cứng.

Tuy nhiên con người ta dù có khỏe như Hercule chẳng nữa thì cũng phải có khi cứng khi mềm. Cứng mãi thì rồi cũng mềm như bún, và mềm như bún chừng một thời gian sau, khi sinh lực đã được phục hồi thì lại có thể cứng ngay.

Tuy nhiên, nếu cứ căn cứ vào những sự việc hiện đang xảy ra thì người ta thấy rằng, ông Tổng Ních đang thì hành một chính sách nửa cứng nửa mềm. Chỉ có những người thuộc vào loại siêu thần nhập hóa thì mới có thể thì triển được cái chiêu số nửa cứng nửa mềm được. Còn thông thường, có bố ai mà làm như vậy được. Một là cứng hẳn, hai là mềm bại xuội.

Cái sự nửa cứng nửa mềm í là phong tỏa Bắc Việt rồi thả bom tùm lùm tã la vào các cơ sở quân sự và giao thông. Cầu Đu-Me đã bị sụp bả chề mất hai nhịp. Nhà Ga Gia Lâm bị phá nát nát. Tiếp theo đó là những vụ tái chiếm Quảng Trị Bình Long đang được diễn tiến. Nhưng trong cái cứng lại có cái mềm đi theo: lúc mở cũng mở sẵn cửa ngõ cho sự hòa đàm để tiến tới ngưng bắn.

Có điều rằng, đối mí li liền bà con gái, cái sự nửa cứng nửa mềm chỉ làm cho người ta nhột. Đếch có khoái tí nào.

LO NHÀ BĂNG VỠ NỢ!

Không hiểu nghe hơi nổi chỗ ở đầu biển rằng, nhà nước sẽ phong tỏa các ngân hàng, chủ các trương mục đã ùn ùn kéo tới nhà băng để rút tiền ra. Mấy chục ngân hàng ở Saigon bị lâm vào cái tình trạng khốc đờ mếu đờ vì phải mỗi món giải thích và sau đó thì nhà nước phải đích thân ra thông cáo, xác nhận mí dân chúng rằng không có phong tỏa phong đồ chi hết, lúc đó mới yên.

Gớm! Cứ làm y như là Mèo phong tỏa Bắc Việt.

Đành rằng, nhà nước đang cần tiền thiết đấy, nhưng cũng đâu đến nỗi phải làm mạnh tay như rứa.

Nhưng có điều là, một số những người có tiền gửi băng hiện cũng hơi rét tí tí nhất là sau khi thấy ông tiến sĩ kinh khủng Nguyễn Cao Hách tuyên bố âm í lên rằng, nếu tình trạng này kéo dài 3 tháng nữa thì các nhà băng sẽ sụp tiệm.

Ông Hách phân tích là bao nhiêu tiền của các chủ trương mục, nhà băng đem cho các đại thương gia, tiểu thương gia vay hết chơi, mà thương gia thì lại có tiêu thụ được hàng hóa. Tiền trả lãi còn phải xoay như chong chóng, đảo mô ra tiền để trả nợ.

Cũng may các chủ trương mục chỉ ùn ùn kéo nhau đi đòi nợ có một bữa thôi. Mà phần lớn chỉ là những người gửi ít, những kẻ gửi nhiều và ký thác định kỳ một niên hoặc 6 tháng, rút ra bất tử sợ bị mất khoản tiền lời đành phải để lại vậy. Chánh đảng Dùi cui đi một đường huê dạng!

CHỈ CÓ LÍNH MỚI BIẾT THƯƠNG LÍNH

Vâng, câu chuyện sắp kể ra dưới đây thiệt là đẹp, còn hơn cả những thứ Kinh Kha sang Tần. Không những nó đẹp, nó cao quý mà nó lại còn chứng tỏ rằng trong cuộc chiến đấu cam go và gian khổ hiện nay chỉ có thiếu chí những chiến sĩ sẵn sàng hy sinh cho đại nghĩa. Chính họ mới thật là những người hy sinh thật lực chứ chẳng như những đấng khôn kiếp khác đồng một tí là lời cổ chữ "hy sinh", ra để hiếp dâm. Ăn uống đớp hít rồi ăn cắp ăn này ngấp này ngấp mặt rồi cũng kêu là mình đang hy sinh cho tổ quốc đây.

Chuyện này xảy ra tại đồn Bastogne. Đem đó, CQ kéo đến tấn công đồn đông lăm. Cả ngàn, cả chục ngàn lính trên biều các chiến sĩ phải cố thủ, phòng tuyến này mà về thì phía Tây Nam Huế sẽ bị đe dọa. Nhưng có thủ trong một điều kiện như vậy thì không khác gì là một vụ tự tử tập thể, rồi đồn cũng đến mất mà thôi. Cho nên chí sĩ quan chỉ huy bên tập hợp binh sĩ lại để giải thích những điều hơn lẽ thiệt rồi nhấn mạnh rằng: "Tôi cần triệt binh ra ngoài, chỉ cần 20 anh em ở lại cố thủ, sử dụng súng liên thanh bắn tới đả để cầm chân địch đêm nay. Toàn thể anh em ra đi cam kết bỏ hết số lương một tháng để nuôi vợ con của 20 anh em ở lại cố thủ. Và các anh em có thể yên lòng mà chết. Có 30 người xung phong ở lại."

Cộng quân mở một cuộc tấn công biên người. Nhờ cả nông và máy bay trợ lực, các chiến sĩ cố thủ đã ngăn chặn được bước tiến của địch quân. Và sáng, Tiểu đoàn đem quân tấn công trở lại dưới cờ địch ra khỏi khu vực Bastogne, thì họ vỡn thấy các chiến sĩ cố thủ còn sống nhăn, chả mất đi mông nào hết.

Những người ở lại cố thủ, cầm chân địch để cho các bạn đồng đội ra đi để tạo cơ hội quay trở lại chiếm lại đồn cả hai đảng đều có những cử chỉ vô cùng cao đẹp. Người ở lại thì coi cái chết như nợ pa, coi nhẹ tựa lông hồng và cảm bằng như đã chết rồi. Còn người ra đi thì nào có ai dám ca quyết rằng mình có thể sống sót trong cảnh khời lửa mặt mù đạn bay súng nổ. Ấy thế mà tất cả đều tình nguyện ủng hộ trọn vẹn 1 tháng lương để nuôi vợ con những bạn đồng đội hy sinh ở lại.

Xét ra ở cõi đời đốn mặt này chỉ có lính mới biết thương lính mà thôi. Thử hỏi trong số những đám người vỡn thường tự nhận là các ông vua chống Cộng bằng mềm, những tay nâng bi đội đĩa trong khối Hạ Bộ, đã có đả nào dám có một tình thân xung phong như thế.

Rất tiếc là các ông trong Tổng cục Chính trị lại không chịu khó khai thác câu chuyện đó và công bố danh sách 30 Kinh Kha thời đại ấy cho quần hùng được rõ.

Người và việc..

● MỘC THẠCH

NGƯỜI. Ông Tổng Thống đã ban hành lệnh thiết quân luật trên toàn quốc sau khi lên TIVI báo động Tờ Quốc Lâm Ngụy, chỉ tiếc thiếu cái câu xuống sẽ "bốn tiếng nào nùng ai oán ấy". Ông Thủ Tướng liền ngay sau đó đã ra thông cáo 9 điểm áp dụng cho sắc luật. Trong 9 điểm này có các cá điểm: "Đóng cửa các trường Đại Học" thể theo nguyện vọng của các sinh viên muốn tổng quân diệt giặc "đóng cửa các phòng trà ca nhạc, các sở nách ba nhà tắm hơi, trường đua ngựa v.v., và v.v."

VIỆC. Dân Saigon và dân cả nước nháo lên, nhất là điểm hạn chế hoãn dịch tối đa, đồn quân, và gọi biệt phái trở về quán ngũ... nhưng nháo thì nháo Saigon vẫn có bộ mặt bình thần như thường,

Đóng cửa đại học thì giảng đường im bóng, nhưng các nơi công cộng như Sở Thú, vườn Tao Đàn lại đông khách, các cô các cậu sinh viên được bắt học một cách có chính nghĩa đã diu nhau đi trên lối vắng tay trong tay đan ấm, thủ thủ nói chuyện tâm tình, chàng đôi khi với ánh mắt mơ màng nhìn những bày muông thú trong chuồng âu yếm bắt chỉ cho nhau, nằng cúi đầu nghe tiếng tim mình đi điệu si lờ em ả hay ngược nhìn cây cảnh, đôi khi giữ lại quạt áo dài bị gió lẳng lơ thổi cuốn lên làm nổi cả búp lá đa. Không khí giảng đường như không khí nơi thờ tự, nhưng chàng và nàng vẫn tới để chàng hút thuốc, nàng nhai kẹo nói chuyện trời mưa trời nắng, chàng bán khoán lo lắng ra mặt, vì "thể theo nguyện vọng của các bạn đồng song tổng quân diệt giặc" chàng sẽ phải đi vào nơi gió cát, nằng bằng khuôn buồn bã vì chàng đi rồi thì biết có sao không, ngày chàng trở về liệu có được lành lặn hay lại "ngày trở về anh bước lên trên quãng đường dài..." thì đi thôi còn chi nữa. Thời loạn những người tuổi trẻ đi hết thành phố chỉ còn lại những ông già "ngoài vòng quân dịch chân cao thấp" đi một bước đấm lưng một bước thì chán thấy mẹ.

Các phòng trà ca nhạc đóng cửa hết, tờ quốc lâm ngụy mà hát hồng thì không có được, câu thơ "Thương nữ bất tri vong quốc hận. Cách giang do xứng Hậu Đinh hoa" không có thể áp dụng được ở thời này, phòng trà đóng cửa thì các ca sĩ, nhạc công buồn héo hắt, cuộc đời đầy bóng tối, bả cả đời đang chờ. Ban tam ca Ba Con Mèo chắc sẽ phải đi về bắt chuột, năm nay năm Tí, có nhiều ông già bầm lăm đông địa mà khoái chơi trống bỏi lăm. Rồi Ba Trái Táo, ba trái Xi Muội, tam ca Đông Phương gì rồi cũng tới cảnh bắt chuột già cả cho xem. Các nhạc sĩ thì tới hòa tấu khúc "Xóm nghề" cho các nữ thần sexy ca "Một chén cơm chiều nhưng lòng chưa no".

Các phòng tắm hơi đóng cửa, nhiều em gái sống bằng nghề tắm quất sẽ tắm nước đá. thời buổi kinh tế thất lủng buộc bao tử, làm ngày nào xào ngày ấy mà bây giờ cơ sở miễn ăn bị phọc mê bu tích không biết tới ngày nào thì đánh khắc khổ tới, mức tối đa, tới bao giờ thành con mấm khô thì thôi.

Giờ giới nghiêm lại bắt đầu từ 10 giờ đêm, giờ mà dân thành phố đi ăn chè, ăn cháo, ăn bò vò viên, bánh cuốn... thì các người sống bằng nghề bán các món đồ đó thờ dài vì phải dẹp tiệm sớm mà về, về quá giờ giới nghiêm là có thể được phép ngủ bót. Về sớm mà tivi lúc này chẳng có chi hấp dẫn nên chẳng ai buồn mở coi, do đó chỉ có cách đi ngủ, mà ngủ sớm lại khó ngủ thì vợ chồng bên bày bàn cờ người ra mà đánh cho đã, cho tiêu sầu. Đánh cờ người bữa bãi thì nhân khẩu sẽ tăng, mà nhân khẩu tăng lúc này thì nền kinh tế càng có triển vọng nữa đường đi xuống, vậy bộ Y Tế lo lăm, có lẽ đến xin nội các cho bán thuốc ngừa thai công khai mắt.

NGƯỜI. Các ông Nghị Sĩ, Dân Biểu mệnh danh là đối lập vừa họp báo chống lại cái việc ủy quyền cho Tổng Thống, theo luận điệu "phá hoại" của các ông thì ủy quyền là tư biến quốc hội thành bù nhìn, vậy ông Tổng Thống nên giải tán quốc hội đi. Xin lỗi các ông, Tổng Thống tôn trọng Hiến pháp mới xin các ông ủy quyền, giá trong Hiến Pháp có điều nào quy định cho Tổng Thống giải tán quốc hội thì ông đã giải tán bẻng từ lâu rồi. Mời đây các ông lại biểu tình ngồi trước thềm Hạ Viện để tranh đấu, gồm các ông khó quá, nhưng cùng khá phục tinh thần các ông đấy. Trong khi các ông ngồi biểu tình thì bên trong Hạ Viện ông Dân Biểu Phạm duy Tuệ biệt danh Le Coq de la maison L'cau đã lên diễn đàn nói như thiết như tha, như thác như ma là "tờ quốc lâm ngụy lăm cần phải ủy quyền cho Tổng Thống để người "cứu lấy non sông". Ông dân biểu Tuệ đã đưa ra vài thí dụ cần phải giải quyết ngay như vụ 1 triệu đồng bào ty nạn CS vụ tháng 6 tháng 7 cần phải có 56 ngàn lính mà nay mới chỉ có 46 ngàn như vậy còn thiếu 10 ngàn nữa vụ ngân sách bây giờ thiếu tới 130 tỷ mà số thu càng ngày càng thấp. Như vậy theo lời ông Tuệ thì cuộc chiến tranh này đang gọi tiền gọi máu. Tiền tiền máu máu là tiếng gọi bi thảm như đạn nổ nhíp hai nổ hoài nổ hoài

NGƯỜI. Trên tuần báo EM số tuần qua có đăng vài cái hình thời sự thể thảm, hình một em bé trần truồng nằm trên bụng người mẹ đã chết cứng đờ bú, người mẹ chết trên đường tản cư, hình ảnh mấy em nhỏ khóc chết bên mẹ ở dọc đường, hình ảnh mấy em nhỏ chết thành than như heo quay sau một trận pháo kích của CS, hình ảnh cái chĩa một em nhỏ đứt lìa vì đạn pháo, hình ảnh một thân xác thiếu phụ tan nát gom lại xương thịt không đầy một cái chậu nhỏ... và còn nhiều hình ảnh khác nữa. Cuộc chiến tranh chủ nghĩa, cuộc chiến tranh tương tàn bản thù này quả là ghê tởm, những người CS xin hãy coi những tấm hình đó cho kỹ và hy vọng nhân tính sẽ sống dậy trong trái tim họ.

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

CORNELL UNIVERSITY
SEP 22 1972
LIBRARY

ĂN MẶN KHÁT NƯỚC

Số trước Con Ong đã vi vút đôi lời về bà chủ mỹ viện đầy quyền uy nọ đã trình diễn đủ rổ rượi chương lực để khâu mồm và miệng đệ tử quyền. Bài báo ra mắt dù là việc rất vô tư và liền sau đó nhà báo lại nhận được lá thư của một nữ nạn nhân bị bà chủ mỹ viện xử ức nhưng C.O. không vì ý mà đánh hỏi người đẹp. Song có nhiều kẻ cứ đề tội này ra mà dọa dẫm noài! Rằng. «đụng vào bà mỹ viện, là có châu xấp tiệm cả dăm».

Tại Con Ong vốn chúa ghét áp lực, nhất là trước sự hù hè nỏ nạt. Càng khiến tội này nhào vô quyết liệt đánh theo kiểu cầm tù quân.

Nói tóm lại, Con Ong rất mã thượng! Thấy sai quấy là đặt vấn đề, không vì ác ý, không vì bốc đồng bởi giọt lệ giai nhân!

Có điều ân oán giang hồ cần phải được xử sự phân minh.

Chuyện mờ ám, làm hại cho đồng bào ắt phải bị chặn đứng! Bằng mọi cách!

Dù sao, nếu là cây ngay, chẳng ai sợ... bị chết đứng!

Sự thật và lẽ phải rồi đây vẫn thắng áp lực và cường quyền.

Rất mong bà chủ mỹ viện họ Ngô, nên xét lại việc làm của mình!

Thời buổi này ăn mẶn khát nước. Khó tránh khỏi luật trời!

LÁU CÁ VẬT

Nghị sĩ Trần quang Thuận vốn thuộc hệ phái nhà chùa nên xưa nay vẫn có máu đối lập nặng vậy mà chẳng hiểu sao bề trên vừa ban lệnh cứu nguy là nghị Thuận đã nhanh chóng hưởng ứng liền lạ quá! biện pháp hưởng ứng của nghị Thuận cũng thật rành rẽ chàng đề nghị toàn đảng bỏ lờ Cầu mống chia làm ba ế kíp. Ế kíp thứ nhất thì về về các tỉnh để bắt xát quần chúng và đấu tranh dữ tợn ngay trong quần chúng. Còn ế kíp thứ hai không được đi đâu hết, phải túc trực tại Saigon để sẵn sàng bàn thảo việc chính sự cũng bề trên và bọn đàn em viện Hạ Bộ. Riêng ế kíp thứ ba lãnh sự mạng quan trọng nhất, vì phải vất vả sang tận các nước bạn đồng minh để giải độc dư luận quốc tế, in hệt bà cố Nhu năm xưa đã từng màn tại cường quốc Da Đỏ vậy. Và dĩ nhiên với chức vụ chủ tịch ủy ban Ngoại Giao Thông Tin viện Cầu Mống bây giờ nghị Thuận đã tự xung phong lãnh đạo ế kíp thứ ba này. Tội nghiệp quá! Ấy thế mà thiên hạ lầm đứá thối mồm cứ nằng nặc bảo rằng Nghị Thuận là tổ sư lấu cá vật, chuyên môn tính chuyện thủ lợi không à. Vì lấu cá vật có nghĩa là khôn lỏi, mà trong cái sự khôn lỏi thì thường hay lờ ra những cái dốt cóc chịu được. Chả hạn trước giờ cái cơ quan tuyên truyền của trào đình vẫn luôn đề cao chính nghĩa ta sáng ngời như vàng nhạt nguyệt, nên dân chủ của ta là một nền dân chủ có bảo đảm chăm phần chăm, và quân đội ta đang anh dũng chiến đấu diệt thù là cuộc chiến đấu hoàn toàn tự vệ chứ không phải xâm lăng ức hiếp ai hết. Trước những sự việc hợp đạo trời và thuận lòng người gạt củ kiệu như thế, mà khi không nghị Thuận lại phom phom đòi đi "giải độc" thì kẻ cũng lạ. Khác nào tự chủi bỏ ngay tấm lòng hằng say tuân hành mạng lệnh bề trên của mình rồi còn gì?

CÔNG BẰNG

Đúng như Con Ong đã từng dự đoán, dăm cái bang zannot viện Hạ bộ đã cả thẳng oanh liệt. dự

luật ủy quyền đã được thông qua để chuyển lên viện Cầu mống. Và nếu các khứa lão Cầu mống cũng chịu noi theo gương trung dũng ấy, ô kê sa lem cho bề trên độc quyền chấn giắt muôn dân qua cơn bão táp phong ba, thì toàn thể cái bang đảng coi như thất nghiệp nặng trong vòng nửa năm. Được cái thất nghiệp nhưng vẫn lãnh lương, thú thế! Bởi vậy nhiều kẻ bản tiện chưa chi đã vội ghen hộc với dăm cái bang. Chúng lập luận rằng giữa lúc tổ quốc đang lâm nguy này, toàn dân toàn quân phục vụ khổ sở học tiết ra vườn cóc đủ bạc sài, mà dăm cái bang lại được ăn đứng ngồi rồi phê phỡn thì thật bất công quá. Riêng bọn CO nghĩ khác hoàn toàn. Cái bang đảng được đòi ưu đãi như thế là đúng lý lắm. Với tư cách đại diện một lúc tới 17 triệu quân dân Annamta, nếu bực dãi đảng cái bang thì chả hóa là phân bồi bao nhiêu công lao khổ nhọc của toàn dân sao? Phải đề thiêu số hưởng thụ dùm đa số thì mới hợp lẽ công bằng chứ!

GIÀ BÁ LẤP SẼ TU TIÊN

Tuần rồi đọc mấy cái quảng cáo đăng trên nhật trình người ta bỗng thấy thương ông già Bá Lạp tợn đúng là năm nay ông bị sao quá tạ chiếu mạng. Hết bị bề trên thất sủng đá văng khỏi cái ghế gỗ búa rung chuông nhà hát tây lại bị thẳng đàn em nghị hòn chơi trò đầu đờ bim leo tổ ông vung xích chó về tội nhất nhúa chưa chi đã di tàn quá sớm trong lúc vi xi còn ở tít xa xa. Trước cảnh đời bạc dãi như thế già Bá Lạp chán đời lắm bèn quyết chí đi tu.

Nào ngờ cái số lặn đạn chó để nó cứ bám miết lấy ông, nó cũng cóc chịu cho ông yên thân tu đạo luôn khiến Hội Đồng Trị sự Trung ương của Phật Giáo Bửu sơn kỳ Hương đã phải ra quyết nghị hạ bệ và khai trừ ông... từ nay!

Ồi! mần chín chỉ không xong, ời tu cũng không ổn nổi! Ông già Bá Lạp sẽ biết về đâu bây giờ ngoài cái động đào xe đờ toàn bù loang và lác lác ma ni ven của kiểu nữ Bửu Hiệp? Âu cũng là một cách tu tiên vậy!

CÔNG BẰNG HỢP LÝ

Theo tin phái viên C.O vừa trở về từ ngoài Huế gọi về cho biết, quan Tổng Đốc Thừa Thiên mới đây đã đi một đường Tặc Giảng nổi giận rất hùng dũng là cách cò một lô viên chức cao cấp về tội đi tàn bất hợp pháp. Vẫn theo tin trên, những vị công bộc bị về vườn này gồm cả quan chánh văn phòng, quan giám đốc ngân hàng, và một lô com ba nhi các quan trưởng ty thanh tra vân vân, khoảng 30 ngài hết thầy!

Biện pháp cứng ngắc của quan Tổng Đốc Thừa Thiên kể trên đã khiến dân chúng khắp nước khâm phục hết mình. Và ai cũng mong rằng nó sẽ được áp dụng chung cho tất cả, đừng có thông cảm cho ai hết. Pháp bất vị thân mà!

Bọn C.O cũng hoàn toàn đồng ý như thế, đồng thời lại xin bổ khuyết thêm tí tí: Đối với hàng ngũ công bộc nhất gan thì áp dụng kỷ luật vậy là đáng đời rồi, nhưng còn bọn dân cử mà cũng "yếu công vĩa" thì sao? Không lẽ tha bổng thì còn chi là công bằng xã hội? Nhất là bọn dân cử lương cao bổng hậu, quanh năm ngồi mát ăn bát vàng nhưng hể đánh hơi thấy mùi nguy hiểm thì đa số đã dọt lẹ, mặc bố cử tri sớm hơn ai hết. Không chừng bọn này phải mang ra pháp trường quá. Thì mới đúng lý chứ!

HI VỌNG KIỂM CHÁO

Một lô các "lãnh tụ" của những cái gọi là đảng phái hoặc phong trào này nọ vừa được bề trên vời vào bệ kiến đề thảo luận công việc chống giặc giữ nước. Trước tình trạng đang lâm nguy của tổ quốc,

ĐA DANH cầm tròng

việc đảng phái đoàn kết lực với nhau để chống nhau với kẻ thù chung là một điều hợp lý, cóc ai còn ngoan cố chối cãi được. Nhưng chỉ tiếc một điều thực lực của các đảng phái lại cóc được mấy nả! Bằng chứng có nhiều vị lãnh tụ đảng,, tên tuổi nổi lều bều ghê lắm, nhưng khi ra tranh cử chức nghị hòn nghị cục hạng bét vẫn cứ dậm vô chuổi một cách oanh liệt như thường. Khiếp thế. Do đó hiện tuy chưa ai biết rõ chi tiết buổi chiều hầu vữa kê ra sao và sẽ đưa đến kết quả thế nào, nhưng thâm tâm số đông đều đã cùng chung một ý nghĩ là sẽ chẳng có đéch gì hết. Họá chẳng là đôi chút hi vọng vữa loé sáng trong tận cùng củ tí mấy ông lãnh tụ... cầu mong được bề trên đoái vói để tạo dịp kiểm chấu!

NGHỊ DUNG BỊ KẾT TỘI GAY GẮT

Ngay sau khi quốc vương an nam vừa ban bố tình trạng thiết quân luật trên toàn lãnh thổ lập tức ông nghị Trần trung Dung bèn nổi máu báng đi, ông cong người lên hô hào các bạn đồng nghiệp phải làm việc cật lực suốt ngày đêm không được ngơi nghỉ gì cả nghe nói đa số các ông nghị khác đều lấy làm buồn phiền trước lời hô hào của ông nghị Dung Ông thì tả oán sức khỏe bây giờ yếu kém lắm cần phải dấm bóp cho tợn thì mới ăn uống được vậy còn hơi sức đâu nhiều đề mà mần việc 24/24

Ông lại than thở rằng làm việc học tiết như thế lỡ giảm thọ sao? Rồi còn thì giờ đâu mà phục vụ tứ khoái.

Con người ta sở dĩ bon chen đường danh lợi chỉ vì tứ khoái! Tồn bao nhiêu công của đề dành giết chức nghị cũng chỉ vì cái món tứ khoái. Bệ tiền Lèo hả? Bớ khi!

Bởi vậy theo nguồn tin C.O vừa thu lượm được, một số rất đông nghị sĩ đang họp bàn đề soạn thảo một kháng nghị gởi lên cụ chủ tịch Ng. văn Huyền đề phản đối tình thần hàng đi không trúng chỗ của ông Nghị Dung, Bản kháng nghị sẽ có một điều khoản buộc tội nghị Dung rất gay gắt như là chuyên viên đánh vô mồm, đạo đức theo đường lối Nhạc bất quần v.v...

KHUYẾN CÁO NGÂM!

DB zannot Ng. Quốc Biên đương kim đệ tam phó Tổng Thư Ký viện Hạ Bộ, vừa làm một quần ăn tục nói phét tại Phan Thiết có mồi vô cùng huê dạng. Sau khi đi một đường nhận định về thời sự cuộc tế cuộc nội cầm như các nhà chính chỉ thời danh, anh đã không quên khoe âm lên rằng chính vì anh đã "khuyến cáo ngâm" nhà nước về cái thuật "dụng tướng như dụng mộc", mà hai ông tướng cự tư lệnh vùng 1 và vùng 2 mới bị thay thế tức thì! Hách khiếp! Chỉ tiếc một điều anh Biên đã cương quyết phớt lờ không chịu giải thích coi sự khuyến cáo ngâm của anh nó diễn ra thế nào? ở đâu? Bao giờ? do đó cho tới nay nhiều người vẫn còn thắc mắc và đã gây ra một sự ngộ nhận vô cùng tai hại là đa số cử yền trí biện pháp khuyến cáo bêm của anh Biên cũng tương tự như hành bông lòn công hậu chỉ điếm của hàng ngũ a-giăng anh đít ca từa vậy.

Quản nhiệm : ĐOÀN VĂN GIÁO

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 960 đồng.

GIỜ CHÓT

S.V.H.S ĐÔNG VIỆN TẠI CHỖ